

jeg ikke på den danske del af diskussionen, for den har vi jo haft før, men på hovedtrækkene i den irakiske situation. Der er en gabende modsætning mellem, hvad Baker-Hamilton-rapporten ønsker, og hvad Bush ender med at gøre. Hvis man er i tvivl om det, så kan man jo kigge ind i den amerikanske debat, hvor der er kommet en dramatisk deling mellem republikanerne og demokraterne, oven i købet på den måde, at en del af de republikanske kongresmedlemmer støtter demokraterne.

Derfor spørger jeg statsministeren: Hvad er statsministerens holdning til de amerikanske skridt med at tilføre flere tropper? Er statsminister da mest enig med George Bush, som tilfører flere tropper, eller med Baker-Hamilton-rapportens anbefalinger, der taler om en tilbagetrækning, og som taler om en politisk løsning?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jeg er ked af at sige, at jeg faktisk tror, at hr. Villy Søvndal ikke har læst Baker-Hamilton-rapporten grundigt nok i hvert tilfælde, for jeg må gøre opmærksom på, at det i Baker-Hamilton-rapporten er anført, at en mulighed kan være i en midlertidig periode at forøge antallet af tropper i Bagdad for at forbedre sikkerhedssituationen.

Jeg kan i øvrigt også henvise til, at da Baker og Hamilton modtog Bushs plan, har de i fællesskab udtalt, at Baker-Hamilton-gruppen havde anført, at den kunne støtte en midlertidig forøgelse af antallet af amerikanske tropper for at stabilisere Bagdad. Så der er jo ikke nogen modsætning mellem det, der fremgår af Baker-Hamilton-rapporten, og det, Bush har foreslået.

Villy Søvndal (SF):

Jeg har læst rapporten ganske grundigt i flere omgange endda, også for at være sikker på, at man ikke argumenterer forkert. Og det, som er tydeligt, hvis man læser rapporten, er, at Bushs skridt er i lodret modsætning med, hvad Baker og Hamilton anbefaler.

Hvis man er i tvivl om det, så lyt til den amerikanske debat. Forudsætningen for hele rapporten understreges helt fra start. Det er, at Bush forsøger at nå en konsensus i den amerikanske kongres om, hvilket skridt der skal tages. Han opnår det stik modsatte, nemlig en dramatisk opsplitning i den amerikanske kongres mellem dem, der ønsker tilbagetrækning, og dem, der ønsker flere soldater.

Baker og Hamilton understregede også i deres rapport ved fremlæggelsen, at man er nødt

til at se den her rapport som en sammenhæng. Tingene hænger sammen, anbefalingerne hænger sammen.

Kan statsministeren ikke se, at hvad angår de centrale anbefalinger om at inddrage nabolandene, vil Bush ikke følge Baker-Hamilton-planens anbefalinger? I forhold til en samlet løsning på konflikten i Mellemøsten er der ikke et enkelt skridt i det, som Bush har spillet ud med. Så der er en voldsom modsætning mellem Baker-Hamilton-rapportens anbefalinger og Bushs skridt.

Kl. 13.10

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Hr. Villy Søvndal har da ret i, at der er nogle af de anbefalinger, som Baker-Hamilton-rapporten er kommet med, som præsident Bush ikke har fulgt. Men jeg mener, at det er et amerikansk anliggende, og det er vel meget naturligt, at man har en debat. Men jeg vil altså lige gøre hr. Villy Søvndal opmærksom på, at Baker og Hamilton i fællesskab har modtaget Bushs plan med en række positive bemærkninger på en række punkter, fordi der faktisk er en række af de anbefalinger, der ligger i Baker-Hamilton-rapporten, som er blevet fulgt af præsident Bush.

Samtidig gør Baker og Hamilton opmærksom på, at der er andre dele, som Bush ikke har fulgt, f.eks. rådet om, at man skulle gå i direkte dialog med Syrien og Iran. Men jeg har da også forstået, at der i Socialistisk Folkeparti i hvert tilfælde er nogle, der er meget skeptiske over for, om demokratier skulle involvere sig og indgå studiehænder med to diktaturer som Syrien og Iran. Eller har jeg misforstået SF's holdning?

Formanden:

Så er det hr. Villy Søvndal for et sidste spørgsmål.

Villy Søvndal (SF):

Jeg er klar over, at statsministeren har et ønske om at stille spørgsmål til SF. Den tid skal nok komme. Nu er det sådan foreløbig, at det er statsministeren, der er minister. Det andet må han have lidt tålmodighed med endnu, tror jeg.

Men spørgsmålet var: Er det virkelig en rigtig beskrivelse, at præsident Bushs plan i hovedtrækket følger de anbefalinger, der ligger i Baker-Hamilton-planen? Jeg er en stor beundrer af statsministerens evne til at favne meget bredt, men jeg tror simpelt hen, at jeg, næste gang statsministeren har fødselsdag, vil give ham et